

ския парламентъ. Въ сѣщото време конгресътъ издаде едно проглашене за правдинитѣ, що иматъ английскитѣ колонии въ Сѣверна Америка, споредъ законитѣ на природата, споредъ началата на британската конституция и споредъ даденитѣ записки. Туй тържественно прогласяванье са придружаваше отъ една просба до краля, отъ единъ адресъ къмъ народа у Велико-Британия и отъ едно възванье къмъ всички английски колонии.

Дълбоко усѣщанье че работата имъ е право, твърда вѣра въ тѣхнитѣ сили, достоинство на хора свободни, почитъ къмъ вѣрнитѣ поданни, любовъ къмъ онѣзи тѣхни съотечественици, които не желаяхъ да са смразятъ, като избѣгватъ рабството, ето качества които дишахъ во всички дѣйствия на тѣзи горди, работни и пѣргави Американци. Тѣ говоряхъ на английския народъ: «знайте че ний са считами сѣщо тѣй свободни както и вий; че никаква сила на земята нѣма право да зема нашето иманье безъ нашето съгласие; че ний смѣтаме да участвуваме во всички правдини, които британската конституция дава на всички подчинени, особито на неоцѣненното преимущество на публичното сѣденье, на което гледами като на сѣщностъ на английската свобода, тѣй както предъ туй учреждение никой не може да бѣде обвиненъ преди да са сѣди, нито да бѣде наказанъ предъ да му са дадатъ средства да са защити. Споредъ насъ конституцията не дава власть на Великобританския парламентъ да основава самовластно правителство, дѣто и да било по земното кълбо. Великитѣ тѣзи и мно-